

ARAPÇA “MUKADDES” DEĞİL,

AMA “MÜKEMMEL” BİR LİSANDIR

□□□□□□□□

Bütün kavimlerin olduğu gibi, bütün dillerin de yaratıcısı bizzat Allah'tır ve insanların renklerinin ve dillerinin farklılığı Allah'ın ayetlerinden (mucizelerinden) sayılmıştır. *“O'nun (Allah'ın kudret ve hikmet) delillerinden biri de, gökleri ve yeri yaratması, lisanlarınızın (dillerinizin) ve renklerinizin değişik olmasıdır. (Farklı kavim ve kabileler olarak, birbirilerinizle kolay tanışmanız, dayanışmanız, değişik yetenek ve üretimlerinizden yararlanmanız için böyle yapılmıştır.) Şüphesiz bunda, (dikkatle düşünüp) bilenleriniz için alınacak dersler vardır.”*

(
Rum: 22) Bütün kavimlerin olduğu gibi, bütün dillerin de birbirlerinden etkilenmesi doğaldır, normaldir, tarihi ve fiili bir gerçek olarak karşımızdadır. Bu nedenle Arapçanın da farklı kültür ve kökenlerden bazı kelimeler alıp bünyesine katması ve Kur'an-ı Kerim'in de bunları kullanması gayet tabii karşılanmalıdır.

Bu durum Kur'an-ı Kerim'in Arapça olduğu gerçeğine asla gölge ve şüphe düşürmüş olmayacaktır. Çünkü bütün dillerin ve medeniyetlerin, farklı medeniyet ve milletlerden yeni kelimeler almasının ve bunlara kendi özel ve orijinal kavramlarını yüklemiş olmasının yadırganacak bir tarafı bulunmamaktadır. Evet Arapça *“mukaddes”* bir lisan olmasa da,

“mükemmel”

bir lisandır. Sapkın Yahudiler gibi, kendi kavimlerini;

“Seçkin kılınmış ve kutsanmış”

sanmaları ve diğer bütün insanları kendilerine hizmet için yaratılmış varlıklar saymaları nasıl şeytani bir saplantı ve safsata ise, herhangi bir kavmin kendilerini üstün görüp ırkçılık yapmaları ve kendi dillerini ve tarihlerini tabulaştırıp bir nevi tapınmaları da öyle bir şaşkınlık ve şımarıklıktır. Arapçanın Kur'an dili olması da onu kutsallaştırmayacaktır. Çünkü İncil, Tevrat ve Zebur'un asılları da Allah Kelâmıdır, ama indikleri diller asla

mukaddes sayılmamıştır. Bakınız, bazı dillerde kelime köklerinin sonuna yeni takılar eklenerek yeni kelime ve kavramlar türetilme imkânı vardır. Bazı dillerde, kelimelerin başına yeni ekler takılarak yeni kelime ve kavramlar ortaya çıkarılır. Ancak Arapça; bir kelimenin hem başına, hem sonuna, hem de ortasına yeni takılar eklenerek yepyeni kelimeler üretme imkânı olan tek lisandır. Ve yine diğer mevcut dillerde, diyelim bir hayvanın; erkeği, dişisi ve yavrularıyla ilgili en fazla 4-5 ismi bulunmasına karşılık, Arapçada örneğin “deve”lerin elliden fazla ismi vardır, hatta yakalandıkları hastalıklara göre bile değişik isimlerine rastlanır.

“Üstelik ‘içtikçe susayan hasta develerin’ içişi gibi içmeye (mecbur kalacak)sınız.”

(Vâkıa: 55) ayetinde

olduğu gibi “su içtikçe harareti artan hastalığa yakalanmış deveye” “Hîym” ismi takılmıştır. Özellikle “FİİL ve YÜKLEM”leri; zamanları, mekânları, durumları ve amaçları ortaya koyacak şekilde, matematiksel kurallara, kısımlara ve kıstaslara göre ayarlanmış, prensipler halinde formüle edilip programlanmış tek dil Arapçadır.

Bugün Türkçemizde, hem tarih boyunca hem de günümüz şartlarında, başka dillerden alınmış ve özümşenip kendi malımız yapılmış yüzlerce, hatta binlerce kelimeye rastlanması da elbette doğaldır ve olağandır. Dilimizin kasıtlı olarak yozlaştırılması, yabancı kültür istilasıyla boğulmaya çalışılması ne kadar yanlış ise, “*Sadeleştirme ve öze dönme*” kılıflı güdükleştirme ve edebi potansiyelini köreltme çabaları da o denli tehlikeli ve tahripkârdır.

Arapça dışında Kur’an-ı Kerim’de Farklı Dillerden Kelimeler Bulunması Doğaldır!

Elbette ve kesinlikle Kur’an-ı Kerim Arapça bir Kitaptır. Ancak, köken olarak başka dillere ait oldukları halde kültürel iletişim yoluyla Arapçalaşmış bazı kelimelerin de Kur’an’da yer alması normaldir. “Muarreb” olarak isimlendirilen bu lafızların sayısı ve geldikleri dillerle ilgili olarak farklı kaynaklarda farklı bilgiler yer almakla beraber, bunların Kur’an’da mevcut oldukları anlaşılmaktadır ve bunu olağan saymak lazımdır. Bu kapsamda, Kur’ani kelimeler içinde Türkçe asıllı olduğu iddia edilen birkaç kelimenin bulunduğu bile konuşulmaktadır. Kaynaklardan tespit ettiğimiz kadarıyla Kur’an’da geçen “*ğassak*”, “*tennur*” ve “*ekvab*”

kelimeleri Türkçe asıllıdır. Bu kelimelerin eski dönemlerden beri Türk toplulukları içinde kullanılagelen Türkçe kelimeler olduğunu ve bunların Türkçe asıllı muarreb Kur’an kelimeleri olduklarını savunanlar vardır.[1]

Dil, düşünce ve meramı ifade ederken kullanılan ses işaretlerinin bütünü sayılır. Diğer bir ifadeyle dil; insanlar arasında anlaşmayı sağlayan doğal bir vasıta, kendisine mahsus kuralları olan ve ancak bu kurallar çerçevesinde gelişen canlı bir varlıktır. Dil, kültür ve medeniyetlerin vazgeçilmez bir unsuru konumundadır. Ancak bunlar arasında sıkı bir etkileşim vardır. Dilin şekillenmesinde kültür ve medeniyetler büyük bir role sahip durumdadır. Bir dilde var olan kelime ve kavramların çoğunluğu, o dili konuşan milletin sahip olduğu kültür ve medeniyetten kaynaklandığı bir hakikattir. Mesela, teknolojik ürünlerin isimlerinde kullandığımız kelimelerin birçoğu Batı kaynaklıdır. Çünkü bu ürünlerin büyük kısmı Batı medeniyetinin mahsulüdür. Bu anlatılanlar göz önünde bulundurularak, bir dilin kelime ve kavramlarından hareketle hangi dillerden ya da kültür ve medeniyetlerden etkilendiği de kolaylıkla anlaşılır.

Bu konuyla ilgili İslam âlimlerinin görüşleri farklıdır. *“Kur’an Arapça bir kitap mıdır, değil midir? Ya da Kur’an’da yabancı kökenli kelime var mıdır, Kur’an’da yabancı kökenli birkaç kelimenin bulunması, onu Arapça bir kitap olmaktan çıkarır mı?”* gibi eleştiriler her zaman yapılmıştır. Bilindiği gibi Kur’an-ı Kerim Arap dili ve Kureys lehçesi ile nazil olmuştur. Bir ayet-i kerimede; *“Biz Onu akıl erdiresiniz diye Arapça bir Kur’an olarak indirdik.”* buyrulmaktadır. Fakat Kur’an’da yabancı bir dilden Arapçaya geçme kelime bulunup bulunmadığı, bulunduğu takdirde de bu durumun, Kur’an’ın Arabîliğine aykırı olup olmadığı tartışılmıştır.

“Kur’an’da yabancı kelime vardır” iddiasına, başta Taberi (v. 103/721), Cevâlikî (v. 539/1144), İbn Abbâs (v. 68/687), Mücâhid (v. 103/721) ve İkrime (v. 107/725) gibi bazı dilbilimciler ve müfessirler şiddetle karşı çıkmışlar, böyle bir şeyin söz konusu olmadığını ve bunun Kur’an’ın kutsiyetini ihlal anlamı taşıdığını savunmuşlardır. Bu görüşte olanların ileri sürdükleri deliller şunlardır: Kur’an’ın;

Kesinlikle Biz Onu, akıl erdirip anlayasınız diye, (vahye ve tebliğe muhatap olan ilk kavmin anadili olan) Arapça bir Kur’an olarak indirdik.

(Yusuf: 2),

“Eğer biz, Onu yabancı dilde bir Kur’an yapsaydık, elbette şöyle diyeceklerdi: Ayetleri ayrıntılı kılınmalı değil miydi? Arab’a yabancı dil mi?” meallerindeki bu iki ayet, Kur’an’da yabancı kökenli (muarreb) kelimeler bulunmadığına delil sayılmıştır.

Ancak yukarıdaki görüşe karşı tabiunun ileri gelenlerinden Ebu Meysere (v. 63/683) ve daha sonraki âlimlerden İmamı’l-Harameyn (v. 478/1085), Ebu Ubeyd Kasım b. Selâm (v. 224/838) gibi bazıları Kur’an’da birtakım muarreb (Arapça dışından) kelimenin

bulunduğunu savunmuşlardır.

Bunlara göre, çağlar üstü ve evrensel niteliğe sahip olan Kur'an'da, belli bir bölgedeki insanlar tarafından tam olarak anlaşılmayan birtakım kelimelerin bulunması anormal karşılanmamalıdır. Aksine sosyal, ekonomik ve kültürel ilişkiler yoluyla Arapçaya geçmiş ve Arapçalaşmış yabancı kökenli bazı kelimelerin bulunması doğal bir olaydır. Çünkü bir dilin, başka bir dilden kendisine geçmiş kelimeleri bulundurması onu müstakil bir dil olmaktan asla çıkarmayacaktır. Keza Kur'an-ı Kerim'de de kökeni Arapça olmayan birtakım kelimelerin bulunması, onu Arapça bir kitap olmaktan uzaklaştırmayacaktır. Bu duruma en güzel örnek Arapların kullandıkları dil itibariyle üçe ayrılmasıdır:□

1- Arab-ı Ariye: Has Arapların lisanı,

2- Arab-ı Musta'ribe: Sonradan Araplaşmış olanların lisanı,□

3- Arab-ı Müstacime: Yabancılaşmış Arapların lisanıdır.

“Arab-ı Ariye” yani Has Arapların lehçesinin Kur'an-ı Kerim'i tam olarak ifade etmeye yeterli olmadığı anlaşılmıştır.□

İmam Suyuti, *El-İtkan* adlı kitabında, Kur'an'da geçen muarreb kelimelerin tamamının listesini yazmıştır. Bu kelimeler Ömer Örtlek'in, *El-İtkan* tercümesinden yararlanılarak aşağıda zikredilmeye çalışılmıştır:

İstebrak: Farsçada “*en güzel ipek elbise*” manasındadır.

Ebarik: Salebi'nin *Fıkıh'ul Lugat* isimli eserinde Farsça bir kelime olduğu kayıtlıdır. Cevaliki'ye göre bu kelime Farsça olup “*ibrik*” anlamındadır.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Ebu: Şeydele'ye göre Hintçe, bazı âlimlere göre de Arapçadır. Bazılarına göre ise Sümerce olup; **“amca, sahip ve koruyucu”** anlamlarını taşımaktadır. Bugün halen Şanlıurfa ve çevresinde **“Eb”** kelimesindeki **“b”** harfi **“p”** harfine çevrilerek **“apu/apo”** şeklinde kullanılmaktadır.

Esbat: Ebu Leys (ö. 175/791)'e göre **“bölüm, kısım ve fidan”** anlamında kullanılan Arapça kelimedir, ancak yabancı olduğu iddiaları da vardır.

İblei: İbn-i Hatem (ö. 327/938)'in, Vehp'ten rivayetine göre Arapçadır, ama Eşrebi'ye göre de Hintçe'den alınmıştır.

Enne ra iku: İbn-i Cevzi'ye göre **“divan, koltuk ve sandalye”** manalarında olup, Habeşçe bir kelime olmaktadır.

Ehdallad: Vasiti'nin İrşad isimli kitabında **İbranice** kelime olduğu ve **“rükûn, esas, direk”** manalarına geldiği vurgulanmıştır.

Azer: Hz. İbrahim'in (babası değildir) amcasıdır. Azer putperesti, aynı zamanda Nemrud'un müneccimi makamındaydı. Ancak hiçbir peygamberin babasının veya dedesinin putperest olamayacağı hatırlatılmıştır. Bu; **“Nesl-i Pâk-i Muhammedi”** yani **“Muhammed'in pek temiz ve puta tapmamış nesli”** anlamındadır.

Esfara: Vâti'ye göre **Süryanilere** inen kitaplardır. Ebu Hatem'in, Dehhak (ö. 105/723)'dan naklettiğine göre de Nabtilere inen kitaplardır.

İsyi: **Nabtice** bir kelime olup, **“ahdim ve sözüm”** anlamlarında kullanılır.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Ekvab: İbn-i Cevzi'ye göre Nabtice bir kelime olup, "**bardaklar**" manasındadır. İbn-i Cerir'in, Dehhak'tan naklettiğine göre de Nabtice olup "**cere**" ve "**testi**" anlamındadır.

Elim: İbn-i Cevzi'ye göre **Zencice** dilinden bir kelime olup "**acı veren**" anlamındadır. Şeydele'ye göre bu kelime İbranice ve Kıbtice'den alınmadır. İbn-i Cevzi kelimenin İbranice olduğunu ve İbn-i Kuteybe de Süryanice olarak kullanıldığını anlatır.

İnau: Şeydele'ye göre Faslıların ve Kuzey Afrikalıların kullandığı dillerin kelimeleri arasındadır. Ebu Kasım'a göre Berbericede "**sıcak**" anlamını taşımaktadır.

Evvatun: Ebu Şeyh İbn-i Hıbban, İkrimedden; İkrime de İbn-i Abbas'tan naklen Habeşçe bir kelime olup, "**kanaatkâr ve inançlı**" anlamındadır.

Evvab: İbn-i Hatem Amr, İbn-i Şuheybi'den naklen, Evvab kelimesi, Habeşçe bir kelime olup, "**esbih etmek**" anlamındadır. İbn-i Cerir de aynı görüşe katılır.

En: Şeydele'ye göre Kıbtice (Mısır) bir kelime olup, "**zahirleri ve dış tarafları**" manasındadır.

Bembecu: Feryabi'nin, Mücahid'ten naklettiğine göre İbranice bir kelime olup "**eşeklerin taşıdığı yük**" manasını taşır.

Elbiya: Cevaliki (ö. 539/1144), Kitab'ul Muğreb'de Farsça olarak "**kilise**" anlamında kullanıldığını aktarır.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Tetbira: İbn-i Hatem, Said Bin Cübeyr'den naklettiğine göre Nabtice bir kelimedir ve “**kabul etmek ve saygı göstermek**” anlamındadır.

Tehte: Ebu Kasım'a göre Nabtice ve Filistinice bir kelimedir. Kirmani ise El-Acaib adlı kitabında Ebu Kasım'la aynı görüşü paylaşır.

Elcubt: İbn-i Hatem, İbn-i Abbas (ö. 68/687)'da naklettiğine göre Habeşçe bir kelime olup, “**sihi rbaz**” anlamındadır.

Cehennem: Farsça veya İbranice olduğu aktarılır ve “**zindan anlamında**” kullanılır.

Haram ve Vecebe: İbn-i Hatem, İkrime'den naklen bu kelimelerin Habeşçe (Etiyopyaca) olduğunu savunmaktadır.

Haseb: İbn-i Hatem'in, İbn-i Abbas'tan naklettiğine göre Zencice kelime olup, “**yakıt**” anlamındadır.

Havariyyun: Ebu Hatem'in, Dehhak'tan naklettiğine göre Nabtice olup, “**yıkayıcılar**” anlamındadır. Diğer taraftan Zencice olduğu ve “**sevabı söyleyen**” anlamında kullanıldığı belirtilir.

Hub: İbn-i Abbas'a göre Habeşçe bir kelime olup “**günah**” manasındadır.

Dareste: Yahudi dilinde “**okudun ve ders gördün**” anlamındadır.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Da ra: Şeydele ve Ebu Kasım'a göre Habeşçe bir kelime ve "**geçmiş-geçmek**" demektir.

Dinar: Cevaliki'ye göre Farsça bir kelime olup, "**altın ve para birimi**" manasındadır.

Ra inen: Ebu Nueym'in Delail-i Nübüvvet adlı eserinde, İbn-i Abbas'tan naklen Yahudice bir kelime olduğu, "**saçmalamak ve hakaret etmek**" anlamlarında kullanıldığı aktarılmıştır.

Rabbaniyyun: "**Allah'a ibadet edenler, ilim sahibi âlimler ve bilginler**" anlamındadır. İbranice ve Süryanice olduğu hakkında ihtilaf varsa da, Ebu Kasım bu kelimenin Süryanice olduğunu yazmıştır.

Rabbiyyun: Süryanice bir kelimedir. "**Sabır ve takva sahibi âlimler ve fedailer**" anlamlarında kullanılır.

Errassu: Kirmani, El-Acaib adlı eserinde kelimenin Arapça olmadığını belirterek, "**su ve kuyu**" anlamında kullanıldığını açıklamıştır.

Erragim: Şeydele ve Ebu Kasım'a göre Rumca kelime olup, "**yazı ve kitabe**" anlamındadır.

Errahman: Müberid ve Salebe'ye göre aslı İbranice kelimedir. "**Çok merhamet eden**" manasındadır.

Ramzen: İbn-i Cevzi'nin Funun-ul Efnan adlı kitabında Arapça olduğunu belirtse de, Vasiti'ye göre İbranice asıllıdır. "**İşaret ve işaret etmek**" anlamlarında kullanılır.

Rahva: Ebu Kasım'a göre Nabtice olup, "**düzlük ve ova**" manasındadır. Vasiti de Süryanicede "**sakin**" manasında kullanıldığını

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

açıklamıştır.

Errum: Cevaliki'ye göre yabancı bir kelime olup "**Rum milleti**" anlamındadır.

Zencebil: "**Zencefil ve şarap**" manasındadır.

Essicil: İbn-i Merdub, Ebu Cevza Tarık ile İbn-i Abbas'tan naklen Habeş dilinden olup, "**kütük kaydı**"

manasını taşır. İbn-i Cüneyh de Farsça bir kelime olduğunu ve "**kütük defteri**" anlamında kullanıldığını aktarmıştır.

Siccil: Feryabi'nin, Mücahid (ö. 103/721)'den naklettiğine göre Farsça bir kelime olup, "**taş veya toprağın ezilerek pişirilmiş hali olan tuğla ve cere**" manasındadır.

Siccin: Ebu Hateme'ye göre Arapça olmayan bir kelime olup. "**Hapishane, cehennemde bir dere ve kötü amellerin yazıldığı defter**" anlamındadır.

Seradik: Cevaliki'ye göre Farsça bir kelime olup aslı Seradir'dir. "**Evi örten dam**" manasındadır.

Sera: İbn-i Hatem'in, Mücahid'den naklettiğine göre Süryanicede "**nehir-ırmak**" anlamındadır. İbn-i Cübeyr ve İbn-i Abbas da Nabtice olduğunu aktarır. Şeydele'ye göre de Yunanca bir kelime olmaktadır.

Kur'an'da Arapça Olmayan Sözcüklerin Geçtiği Ayetler Şunlardır:

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Evet, Kur'an'da Arapça olmayan birçok yabancı sözcük bulunması doğaldır. Hatta “Kur'an” söz

cüğünün bile Arapça olmayıp, aslında Aramiceden geldiği iddiaları vardır. Aramice; İsa'dan önce, M.Ö. 900 yılından itibaren bugünkü Suriye, İsrail ve Lübnan topraklarında konuşulmuş bir dil olmaktadır. Hz. İsa'nın da konuştuğu dil olarak bilinen Aramice, Yahudilerin dili olan İbranice ile yakın akrabadır.

Şimdi, Kur'an'da Arapça olmayan yabancı sözcüklerden bazılarının geçtiği ayetleri hatırlatalım:

İbranice Sözcükler:

Ahlede: Yahudilerin dili olan İbranicedir, **“bağlanmak”** anlamına gelmektedir. A'raf Suresi 176. ayette geçmektedir.

Azer: Bu sözcük Kur'an'da bir yerde En'am Suresi 74. ayette geçmektedir.

Esbat: Bakara Suresi 136. ve 140. ayette, Al-i İmran Suresi 84. ayette, Nisa Suresi 163. ayette ve A'raf Suresi 160. ayette, toplam beş yerde geçmektedir.

Yemn: Kur'an'da sekiz yerde geçmektedir.

Bair: Yusuf Suresi 65. ve 72. ayetlerde geçmektedir.

Hitta: Bakara Suresi 58. ayette ve A'raf Suresi 161. ayettedir.

Dereste: En'am Suresi 105. ayettedir.

Raina: Bakara Suresi 104. ayette ve Nisa Suresi 46. ayetlerdedir.

Rahman: Bu sözcük en başta Kur'an'daki tüm Besmelelerde ve başka birçok yerde geçmektedir. İbranice **“Rağman”** kökeninden geldiği söylenmektedir.

Remz: Al-i İmran Suresi 41. ayette geçmektedir.

Tuva: Taha Suresi 12. ve Nazi'ât Suresi 16. ayette geçmektedir.

Salavat: Çoğul bir sözcüktür. İbranice kökenli olup **“havralar”** anlamına gelir. Hacc Suresi 40. ayetinde geçmektedir.

Fum: Bakara Suresi 61. ayetinde geçmektedir.

Hüdna: A'raf Suresi 156. ayetinde geçmektedir.

Hud-Yehud: Hud sözcüğü Kur'an'da Bakara Suresi'nde üç yerde, 111. 135. ve 140. ayetlerde geçmektedir. **“Yahudi”** anlamına gelir. Yehud sözcüğü Yakup peygamberin Yahuza oğlunun soyundan gelenlere denir. Her iki sözcük de Arapça değildir.

Line: Haşr Suresi 5. ayetinde geçmiştir.

K.f.r: Kur'an'da on dört yerde geçmektedir.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Elim: Kur'an'da birçok yerde "**Azap**" sözcüğünden sonra gelmektedir.

Hittetün: Kur'an'da Bakara Suresi 58. ayette ve A'raf Suresi 161. ayette geçmektedir.

Rumca Sözcükler:

İncil: Aslında Yunanca bir sözcüktür, "**sevindirici haber**" anlamına gelir.

Rakim: Kehf Suresi 9. ayette Ashab-ı Kehf olayıyla birlikte geçer.

Mizan: "**Tartı**" anlamına gelen bu sözcük Kur'an'da çok kez geçer ve Arapça değildir.

Kıstas: Kur'an'da "**adalet**" anlamında kullanılmış, Şuara Suresi 182. ayetinde ve İsra Suresi 35. ayette geçmektedir.

Kırtas/Keratis: Yunancadan gelen bu sözcük Kur'an'da En'am Suresi 7. ve 91. ayetlerde geçiyor, "**kâğıt**" anlamına gelir.

Sırat: "**Yol**" anlamına gelen bu sözcük aslında Rumca, yani Yunanca kelimedir.

Tafak/Tafika: A'raf Suresi 22. ayetinde ve Taha Suresi 121. ayetinde geçmektedir.

Farsça Sözcükler:

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Ebarik: Vakıa Suresi 18. ayettedir.

İstebrak: Kehf Suresi 31. ayetinde, Duhan Suresi 53. ayetinde, Rahman Suresi 54. ayetinde ve İnsan Suresi, 21. ayetindedir.

Biya: Hacc Suresi 40. ayetinde geçmektedir.

Dinar: Al-i İmran Suresi 75. ayetindedir.

Dirhem: Yusuf Suresi 20. ayetinde geçmektedir.

Zencebil: “*Zencefil bitkisi*” demektir. Kur’an’da İnsan Suresi 17. ayetinde, “*cennet içecekleri*” arasında zikredilmiştir.

Siccil: Hud Suresi 82. ayette, Hicr Suresi 74. ayette, Fil Suresi 4. ayette, Enbiya Suresi 104. ayette geçmektedir.

Süradik: Kehf Suresi 29. ayettedir.

Kâfur: İnsan Suresi 5. ayette geçmiştir.

Misk: “*Koku*” demektir. Kur’an’da Mutaffifin Suresi 26. ayettedir.

Sündüs: “*İnce atlas*” demektir. Kur’an’da Kehf Suresi 31. ayette, Duhan Suresi 53. ayette ve İnsan Suresi 21. ayette, “*cennetliklerin giyecekleri*” bağlamında

geçmektedir.

Mekalid: Zümer Suresi 63. ayette, Şura Suresi 12. ayettedir.

Nun: Bu sözcük Kur'an'da Kalem Suresi'nin başında geçmektedir.

Küvviret: Zümer Suresi 5. ayette iki kez ve Tekvir Suresi 1. ayetindedir.

Yakut: Değerli bir cevherin adıdır. Kur'an'da Rahman Suresi 58. ayetindedir.

Mercan: Rahman Suresi'nde 22. ve 58. ayetlerindedir. Bir yerde inci ile birlikte geçiyor ve Allah CC, ***“Bu iki cevher denizden çıkıyor”*** demektedir.

Kenz-Künüz: Bu sözcük hem tekil (kenz), hem de çoğul (künüz) olarak Kur'an'da birkaç yerde geçmektedir.

Mecus: Hacc Suresi 17. ayettedir.

Tennur: Türkçede bilinen ***“tandır”*** demektir. Kur'an'da Hud Suresi 40. ayetinde ve Mü'minun Suresi 27. ayetinde geçiyor. Burada da tandır kastedilmiştir.

Küfl: Muhammed Suresi 24. ayette geçmektedir.

Süryanice Sözcükler:

Esfar: Cuma Suresi 5. ayette geçmektedir.

Rabbaniyyun: Bu sözcük Maide Suresi 44. ve 63. ayetlerinde, Al-i İmran Suresi 79. ve 146. ayetlerinde geçmektedir.

Reh/Rehven: Duhan Suresi 24. ayettedir.

Sücceden: Süryanicede “**baş eğmek**” anlamına gelmektedir. Bu demektir ki, namaz kılarken Müslümanların başlarını eğip yere değdirme âdeti Süryanilerden gelmektedir. Bu sözcük Kur’an’da Bakara Suresi 58. ayetinde, Nisa Suresi 154. ayetinde ve A’raf Suresi 161. ayetinde geçmektedir.

Seriyy/Seriyyen: Meryem Suresi 24. ayettedir.

Cehennem: Bu sözcük aslında Arapça değildir. Süryanice “**Kehnam**”dan geldiği söylenmektedir. Ayrıca İbranice ve Farsçadan geldiğini yazanlar da vardır. Bu sözcük Kur’an’da yetmişden fazla yerde geçmektedir.

Tur: Bakara Suresi 63. ve 93. ayetlerinde, Nisa Suresi 154. ayetinde, Meryem Suresi 52. ayetinde, Taha Suresi 80. ayetinde, Mü’minun Suresi’nin 20 ayetinde, Kasas Suresi’nin 29. ve 46. ayetlerinde, Tur Suresi 1. ayetinde ve Tin Suresi 2. ayetinde geçmektedir.

Şehr: Kur’an’da yirmi bir yerde geçiyor. Süryanicede “**Sehr**”den gelmektedir.

Firdevs: Kur’an’da “**cennetin bir türü**” olarak geçiyor. Süryanicede “**üzüm bağı**” demektir. Kur’an’da Kehf Suresi 107. ayetinde ve Mü’minun Suresinin 11. ayetinde cennet sözcüğüyle birlikte geçmektedir.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Kıntar: Al-i İmran Suresi 14. ve 75. ayetlerinde, Nisa Suresi 20. ayetinde geçmektedir. Arapça olmadığı kesin olan bu sözcüğün Rumcadan veya Süryaniceden geldiği söylenmektedir.

Hevnen: Furkan Suresi 63. ayetinde geçiyor. Arapça olmadığı bilinmekte, İbranice veya Süryanice olduğu söylenmektedir.

Kummel: A'raf Suresi 133. ayetindedir.

Kayyum: Süryanicede “*uyumayan*”, demektir. Kur'an'da Bakara Suresi 255. ayetinde, Al-i İmran Suresi 2. ayetinde, Taha Suresi 111. ayetinde geçmektedir.

Habeşçe Sözcükler:

Haram: Kur'an'da çok kullanılmış bir sözcüktür, Arapça değil, Habeşçedir.

İb'lai: Hud Suresi 44. ayetinde geçmektedir.

Eraik: Kehf Suresi 31. ayetinde, Yasin Suresi 56. ayetinde, İnsan Suresi 13. ayetinde ve Mütaffifin Suresi 23. ve 35. ayetlerinde geçmektedir.

Evvah: Tevbe Suresi 114. ayetinde ve Hud Suresi 75. ayetindedir.

Evvabb, Evvibi: Sad Suresi 17. 19. ve 44. ayetlerinde, Kaf Suresi 32. ayetinde ve Sebe Suresi 10. ayetinde geçmektedir.

Cibt ve Tağut sözcükleri: Kur'an'da Cibt ile Tağut sözcükleri “*şeytan ve putperestlik*”

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

anlamında kullanılmıştır. Cibit sözcüğü Nisa Suresi 51. ayetinde, Tağut sözcüğü Bakara Suresi 256 ve 257. ayetlerinde, Nisa Suresi 51. 60. ve 76. ayetlerinde, Maide Suresi 60. ayetinde, Nahl Suresi 36. ayetinde ve Zümer Suresi 17. ayetinde geçmektedir.

Haseb: Enbiya Suresi 98. ayetindedir.

Hûben: Nisa Suresi 2. ayetindedir.

Düriyy: Nur Suresi 35. ayetindedir.

Sekr/Sekeren: Nahl Suresi 67. ayetindedir.

Sinin: Halk arasında bilinen “**Sina dağı**” bu kökenden gelmektedir. Kur’an’da Tin Suresi 2. ayetinde ve Mü’minun Suresi 20. ayetinde geçmektedir.

Şatr: Bakara Suresi 144., 149. ve 150. ayetlerinde üç kez geçmektedir.

Tuba: Bu sözcük Habeşçede “**cennet**” demektir. Kur’an’da Ra’d Suresi 29. ayetinde ağırlıklı olarak “**mutluluk**” anlamına gelmektedir.

Arim: Yalnız Sebe Suresi 16. ayetinde bir kez geçmektedir.

Ğiyde: Hud Suresi 44. ayette ve Ra’d Suresi 8. ayettedir.

Kasvere: Habeşçede “**aslan**” demektir. Kur’an’da Müddessir Suresi 51. ayetinde geçen bu sözcük zaten aslan anlamında geçmiştir.

Yahur: İnşikak Suresi 14. ayettedir.

Naşie: Müzzemmil Suresi 6. ayetindedir.

Kifleyn: Hadid Suresi 28. ayetinde ve Nisa Suresi 85. ayette geçmektedir.

Müttekeen: Yusuf Suresi 31. ayettedir.

Münfatir: Müzzemmil Suresi 18. ayetindedir.

Ya-sin: Habeşçede **'Ey insan!'** demektir. Kur'an'da bir yerde surenin başında geçtiği için ona bu isim verilmiştir.

Yesuddune: Kur'an'da birkaç kez geçen bu fiil, genelde **"uzaklaşmak"** anlamına gelir.

Eben: Kur'an'da Abese Suresi'nde geçmektedir.

Berberice-Kiptice Sözcükler:

İnahü: Ahzab Suresi 53. ayetinde bir kez geçmektedir.

An: **"Çok sıcak"** anlamına geliyor ve yalnız Rahman Suresi 44. ayetinde bir kez geçmektedir.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Aniye: “Çok sıcak” anlamına gelmekte ve Kur’an’da Gaşiye Suresi 5. ayetinde ve İnsan Suresi 15. ayetinde geçmektedir.

Ahire ve Ulâ: Bu iki sözcük Kıpticedir. Sad Suresi 7. ayette ve Ahzab Suresi 33. ayette geçmektedir.

Betain: Rahman Suresi’nin 54. ayetinde geçmektedir.

Tetbir/Yütebbirü: İsra Suresi 7. ayetinde ve Furkan Suresi 39. ayetinde geçmektedir.

Teht: Meryem Suresi 24. ayette geçmektedir.

Müzcat: Yusuf Suresi 88. ayette geçmektedir.

Seyyid: Yusuf Suresi 25. ayette geçmektedir.

Mişkat: Nur Suresi 35. ayettedir.

Heyte Leke: Arapça olmayan bu sözcüğün İbranice, Farsça, Süryanice ve Nebatice olduğunu söylemişlerdir. Kur’an’da Yusuf Suresi 23. ayette geçmektedir.

Mühl: Kehf Suresi 29. ayette ve Duhan Suresi 45. ayette geçmektedir.

Yusherü: Hacc Suresi 20. ayette geçmektedir.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Nebatice Sözcükler:

Hz. İsa'dan önce M.Ö. 600'lü yıllarda bugünkü Ürdün'de Nabu adında bir kabile yaşamaktaydı. Bu kabilenin insanlarına Nebatiler denilmektedir. Nebatilerin ilk bilinen yazıları Hz. İsa'dan sonra, M.S. 200'lü yıllarda ortaya çıkmıştır. Oysa bilinen ilk Arapça yazılar M.S. 512'de görülmüştür. Bu demektir ki Nebatice, Arapçadan çok daha eski bir dildir.

Kur'an'da bulunan Nebatice sözcüklerden de bazı örnekler sunalım.

İsrî: Al-i İmran Suresi 81. ayette geçmektedir.

Ekvab: Zuhuf Suresi 71. ayette, Vakıa Suresi 18. ayette, İnsan Suresi 15. ayette ve Gaşiye Suresi 14. ayette geçmektedir.

İll: Tevbe Suresi 8. ve 10. ayetlerde geçmektedir.

Havariyyun: Al-i İmran Suresi 52. ayette, Maide Suresi 111. ve 112. ayetlerinde ve Saff Suresi 14. ayette iki kez geçmektedir.

Seferetün: Cuma Suresi 5. ayette ve Abese Suresi 15. ayette geçmektedir.

Sürhünne: Bakara Suresi 260. ayette geçmektedir.

Abbedte: Şuara Suresi 22. ayette, Bakara Suresi 49. ayette, A'raf Suresi 141. ayette ve İbrahim Suresi 6. ayette geçmektedir.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Ta-ha: Nebatice “***Ey insan!***” demektir. Çoğu Kur’an yorumcusu bu yabancı kelimenin anlamını bilmediği için Kur’an’da Ta-ha şeklinde yazıp geçmişlerdir.

Kittena: Sad Suresi 16. ve 17. ayetlerde geçmektedir.

Minseet: Sebe Suresi 14. ayette geçmektedir.

Menas: Sad Suresi 3. ayette geçmektedir.

Melekut: En’am Suresi 75. ayette, A’raf Suresi 185. ayette, Mü’minun Suresi 88. ayette ve Yasin Suresi’nin 83. ayetinde geçmektedir.

Vezer: Kiyamet Suresi 11. ayettedir.

Verae: Kehf Suresi 79. ayette geçmektedir.

Diğer Yabancı Dillerden Kur’an’a Giren Sözcükler:

Kur’an’da geçen onlarca yabancı sözcüğün hangi dilden geldiği kesin olarak bilinmemektedir.

Ress: Furkan Suresi 38. ayette geçmektedir.

Sakar: Kamer Suresi 48. ayette, Müddessir Suresi 26. 27. ve 42. ayetlerinde geçmektedir.

Yazar Abdullah AKGÜL
12 Haziran 2021

Selsebil: İnsan Suresi 18. ayettedir.

Sena: Nur Suresi 43. ayettedir.

Gassak: Sad Suresi 57. ve Nebe Suresi 25. ayette geçmektedir.

Kıssisin: Maide Suresi 82. ayette geçmektedir.

Kasiye: Maide Suresi 13. ayette, Hacc Suresi 53. ayette ve Zümer Suresi 22. ayette geçmektedir.

Verdeten: Rahman Suresi 37. ayettedir.

Rum: Bu sözcük bilinen Rum halkıyla ilgilidir ve Rum Suresi 2. ayette geçmektedir.

Siccin: Mutaffifin Suresi 7-9. ayetlerinde geçmektedir.

Samidun: Necm Suresi 61. ayette geçmektedir.

Evet, bu kelimelerin bir kısmının kökenleri tartışmalı olsa da, bazılarının Arapçaya sonradan ve farklı kültür ve kökenlerden katılıp kullanılmaya başlandıkları anlaşılmaktadır ve bu hem doğaldır, hem de normal karşılanmalıdır. Bazı araştırmacı-yazar takımının ve hele Arapçaya ve Kur'an Lisanına vakıf olmayanların, maalesef ırkçılık taassupları ve gizli zındıklık damarıyla, farklı dillerden kelimeler aldığı için Arapçayı hafife alma ve onun üstün özelliklerini saklama çabalarının altında, çok sinsî ve özel bir İslam ve Kur'an karşıtlığı yatmaktadır.

Yaklaşık olarak 86 bin 872 kelime barındıran Kutsal Kitabımız Kur'an-ı Azimüşşan'da, böyle 70-80 kadar kelimenin, yani ancak binde birinin farklı dillerden Arapçaya katılması ve Kur'an'ın da bunları kullanması, hâşâ Onun Arapça olması vasfını ve mucizelik sıfatını asla bozmayacaktır. Sadece medeniyetlerin birbirinden aldıkları bazı kelimelere kendi mana ve kavramlarını yüklediğine bir işaret sayılacaktır.

[1] Bak: Yrd. Doç. Dr. Hakan Uğur / Çukurova Üniversitesi İlahiyat Fakültesi Dergisi, cilt: 16 Sayı: 1 Sh: 139-156.